

(Saját regényből!)

A tenger hangja (részlet)

„Miután megnézte a napfelkeltét a barack hajú fiú megindul a tengerfenék felé, és ahogy otthona irányába tart, elhalad néhány hajóroncs mellett, köztük a kedvencénél is.

A hajó lenyűgöző látványt nyújt, még messzebb is. Mint egy idővel szemben elveszett emlékmű, egy olyan idő emlékezete, amelyre senki sem emlékszik. Alig áll egyenesen, és a hely, ahol korábban a neve volt, csak a semmire halványult el. Egy ketrec, néhány láda és néhány rozsdás fegyver jelzi az igaz történetét haláláig. Csavart rudak és rozsdás láncok láthatók néhány törött gerenda alatt sorban. Néhány csont van szétszórva a hajó körül, szerencsére nem emberek, ám valószínűleg egy nemrégiben elbukott zsákmány maradványai.

Rengeteg ritka hal mellett úszik el, ahogy közeledik a kastélyhoz. Mindig imádta nézni őket, a gyönyörű, különböző pikkelyeiket és úszásmódjukat. Az egyedüli, amit sosem szeretett az élettelen szemük. Amikor bámulnak, gerincén végig fut a borzongás, mintha a tenger mélyére is elért volna a fent megtalálható hideg.

Csendesen csúsztatja be a nagy ajtót és észrevétlenül próbál végig úszni a kő folyosón, de sajnos, nem sikerül neki.

- Te meg hol jártál, Naizel? – üti meg a fiú fülét egy selymes női hang. Lassan megfordul, hogy egy vérvörös hajú nővel találja magát szembe. A víz miatt kecsesen lebeg mögötte hullámos lobonca, miközben zöld szemei lyukat égetnek Naizel-be.

- Nixie. Nem tudtam, hogy ilyen korán fent vagy. – mosolyog a nőre ártatlanul, aki csak dühösen sóhajt.

- Ne válts témát. Tudom, hogy ismét azon a parton voltál. Hányszor mondtam már neked, hogy ne hagyd el a kastélyt, mert ha apáék rájönnek, nagy bajba leszel. – morogja és Naizel mellé úszik. Sötét rózsaszín pikkelyei meg-meg csillannak a vízben, gyönyörűségét még jobban kiemelve.

- *Anya szépségét örökölte.* – gondolja a barack hajú, ahogy nővére közelebb ér hozzá. – El fogsz mondani nekik? – kérdi a fiú félve. Nixie csak kedvesen elmosolyodik és megsimogatja öccse haját, ami egyre-egyre halványabb. Szemeiben egy pillanatra szomorúság csillan, de hamar elrejti.

- Dehogy mondalak, Nai. – feleli selymes hangján, ami elmondhatatlan szépnek cseng Naizel fülében.

- Köszönöm, Nix. – mosolyog.

- Ideje enni. – mondja Nixie. – Gyere. – ragadja meg öccse kezét és maga után húzva kezd el az ebédlő felé úszni.

Ahogy meg érkeznek, az ebédlőbe látják, hogy anyjuk, apjuk és másik két testvérük már a saját helyükön ül és várnak rájuk.

- Sajnáljuk a késést apám, anyám. – hajol meg kissé Nixie, Naizel pedig követi példáját.

- Semmi baj, drágám, gyertek, üljetek le. – szólal meg apjuk gyenge, rekedt hangon. Betegsége egyre jobban látszik rajta. Éjkék haja, most már csak babakék épp, hogy nem fehér. A mortis album nevű öröklődő betegségben szenved, ami lassan öli meg a sellők védősejtjeit, ezzel egyre fakóbbá téve színüket. A család sajnálatára, a férfinak nincs sok ideje hátra, és legkisebb gyermekük, - azaz Naizel – szintén örökölte a betegséget.”